

ואחרי כן נאמר:
"ובא הכהן".

והוא אמור בבית שלא פשה בו הנגע בסוף השבוע הראשון, אלא הוסגר לשבוע שני, שאז אפילו אם לא פשה הנגע בסוף השבוע השני אלא עמד בעינו, חולצים את אבניו וטחים אותו.

ולמדים בגזירה שוה "ושב הכהן", שנאמר בסוף השבוע הראשון בבית שפשה בו הנגע, על חילוץ האבנים גם בבית הזה, שלא פשה בו הנגע אחר שבועיים, שנאמר בו "ובא הכהן".

כי זו היא "שיבה" — זו היא "ביאה".

והיינו, שדיינו בדמיון הענייני שבין שני הפסוקים כדי ללמד ממנו גזירה שוה.

ואם כן, יש לנו גם ללמוד בגזירה שוה של "צוה — צוותו".

ומשנינן: **הני מילי** שיש לדרוש גזירה שוה גם בדמיון העניין — **היכא דליכא** גזירה שוה אחרת דדמי ליה באותה הלשון.

אבל היכא דאיכא גזירה שוה דדמי ליה באותה הלשון — מהגזירה שוה דדמי ליה בלשון המדויקת **ילפינן**, ולא מהגזירה שוה הבנויה על דמיון העניין בלבד.

ועתה מבארת הגמרא את מה שאמר רבי יוחנן: **"לכפר"** — **אלו מעשה יום הכפורים**.

דכתיב בעבודת יום הכיפורים של אהרן הכהן [ויקרא טז לד]: **"ויעש כאשר צוה ה' את משה!?"** (4)

ומשנינן: **דנין** בגזירה שוה "צוה" של פרה אדומה דנאמר **לפני עשיה** של הפרה, מ"צוה" של ימי המילואים דנאמר **לפני העשיה** של ימי המילואים.

ואין דנין "צוה" של יום הכיפורים דנאמר **לאחר עשיה** של אהרן הכהן, מ"צוה" דנאמר **לפני עשיה** בימי המילואים.

ופרכינן: **ואימא** שדנים בגזירה שוה "צוה" דקרבנות ציבור, **דכתיב** בהם [ויקרא ז לח]: **"ביום צותו את בני ישראל"**. ונלמד שכל כהן צריך לפרוש שבעה ימים לפני עבודתו בקרבנות ציבור!?

ומשנינן: **דנין "צוה"** מ"צוה", **ואין דנין "צותו"** מ"צוה".

ופרכינן: **ומאי נפקא מינה** אם אין הלשון שבשני הפסוקים זהה בדיוק, והרי דיינו שיהיה ענין המילים שוה.

כי **והרי תנא רבי ישמעאל**: נאמר בנגעי בתים [ויקרא יד לט]:

"ושב הכהן".

והוא אמור על בית שהוסגר מחמת נגע שבוע ימים, שאם ראה הכהן שפשה הנגע, דינו לחלוץ את האבן שיש בה נגע, ולהוריד את הטיט שמסביב, ולחזור ולטוח את הקיר הבית מחדש.

4. עיין בתוס' שהקשו הרי נאמר בפסוק של המילואים "לכפר", וממנו כבר למדנו על פרישת הכהן הגדול ביום הכיפורים.